

Η ΕΣΤΙΑ.

Φιλτάτη Χλόη μου! ἐνῷ εἰς ἄβυσσον μαρίας
 Εἰσέρχονται οἱ πλούσιοι, καὶ τῆς κενωθεῖας
 Οἱ ἀλαζίνες, οἱ τυφλοὶ, καὶ δορυβώδεις ἄνθρωποι,
 Ἡμεῖς ἀς ὑπεκφύγωμεν, μὴδὲ ἀς ἐπεμείωμεν
 Εἰς τοὺς τρελλοὺς αὐτῶν χοροὺς, κ' ἂν κατηγορηθῶμεν
 Ὡς ἰδιότροποι, κωφοί, παρᾶξενοί, μισάνθρωποι.

Συχνὰ δ' ἀποσυρῶμεθα ἐκ τοῦ εὐθύμου κόσμου
 Ὡς τὸν οἶκον, ἔς τὴν ἐστίαν μας, ὅπου ἀπαύστως, φῶς μου,
 Ὁ ἔρως ὁ συζυγικός δ' ἑνασχολῆ τὰς ὥρας μας.
 Ἐνταῦθα δὲν εἰσέρχεται γείτων υἱὸς δορυβῶν,
 Ἡ ἔξινος πολυπραγμονῶν εἰς τὴν τοῦ ἄλλου τρεῖσον,
 Διὰ νὰ θλίβουν τὴν χαρὰν ἔς τὰς ἐγκαρδίους χῶρας μας.

Ἐὰν τὴν ὄντως ἀληθῆ τιμῶμεν εὐτυχίαν,
 Κεῖται αὐτὴ ὡς θησαυρὸς εἰς τὴν ἡμῶν καρδίαν.
 Μῶρ' οἱ εἰς θάλασσαν καὶ γῆν τὰ ἴχνη τῆς θηρεύοντες.
 Ὁ κόσμος μὴ πεισθῆς ποσὲ ὅτι θὰ μᾶς χαρίσῃ.
 Πᾶσα χαρὰ ἀπὸ ἡμᾶς μόνους ἀς ἀναερίσῃ,
 Ὡς τὴν φίλτατον καλύβην μας τὰ μέσα ἀνιχνεύοντες.

Τοῦ Νῶε ἡ περιστέρα εἰς ταραχὴν ἐμέπηκε,
 Ὅποτε μ' ἀνυπόμονα περὶ γῆρα ἀφῆκε
 Τὴν κιβωτὸν, τὸ ἀσφαλὲς ἐκείνη καταγῶγιον.
 Εἰς τὴν ματαιίαν ἐκδρομὴν πικρῶς ἀτυχεύουσα,
 Ἡ ὄρεϊς τότε ἐπέστρεψε, ἔς τὸ ἀχανές ζητούσα
 Τὴν ἱερὰν καὶ πάλιν ναῦν, γυμνὴ, χωρὶς ἀγῶγιον.

Ἄφες τοὺς τὸν Ἰμνείον μαρῶς περιγεγῶντας.
 Τοὺς τῶν χρυσίνων του ὠρῶν τὸ μέλι ἐκτρυγῶντας
 Ἡμᾶς ἀς ἐρωτήσωσιν Ὡς ἀπῶν, κελᾶδησον
 Ὅτι ὀρθῶς νοούμενος ὁ γάμος ἐπιφέρει
 Εἰς μίαν ψυχὴν εὐαίσθητον θείας τροφᾶς, κ' ἐν μέρει
 Ἡλύσια ἐπίγεια, ἐπίγειον παράδεισον.

Τὰ βρέφη μας θὰ μᾶς γενεῶν τερπνὰς παραμυθίας.
 Ἄν παιδεύθῃσι κατ' εὐχὴν, πηγαὶ φιλοσοφίας
 Θέλου φανῆν εἰς τοὺς γονεῖς, καὶ βρεθῆσι τρυφερότητος.
 Τὸ πνεῦμά των μορφόνομεν μὲ ἀγρυπνον φροντίδα.
 Τὰ δίδομεν τὴν ἀγαθὴν, τὴν ἔντιμον μερίδα,
 Καὶ τὰ προστοιμάζομεν ὁδὸν μακαριότητος.

Κ' ἐνῷ καρπίμως θὰ τελοῦν τὸ φρένημα τῆς πείρας μας,
 Νέους θὰ μᾶς χαροποιούν, δ' εὐαρεστοῦν τὸ γῆρας μας,
 Καὶ μὲ στεφάνους θὰ κοσμοῦν τὰς πολιὰς μας τρεῖχας.
 Εἰς ἀρετὰς αἰξάνοντα τὸ ἐγκλημα θὰ φύγωσι.
 Τὴν τῶν γονέων των στοργὴν πληθύνοντα, δ' ἀνοίγωσι
 Μὲ ἀνταξίους ἀμοιβὰς τὰς τῆς ψυχῆς μας πτυχᾶς.

Ὁ ἀγαθὰ ἀδάνειστα! ὅλα εἶν' ἰδικὰ μας.
 Ὡς τὸ σῦμπαν ζῶντες ἀγνωστοὶ μὲ τὰ τεχνιδία μας,
 Ἡ καὶ παρὰ τοῦ σῦμπαντος λησημονημένοι τέλεια.
 Μονάρχαι, Ἄ! τὰ πλοῦτη σας διόλου δὲν φθονοῦμεν.
 Τοὺς μαιριστᾶνας βλέποντες ἡμεῖς τοὺς συμπαθοῦμεν,
 Καὶ μακαρίζομεν ἡμᾶς—Μακρὰν ἢ πολυτέλεια!

Τῷ ὄντι ἀφθονὸς εἶδ' ὁ δὲν εἶναι ἡ μερὶς μας.
 Ὅλγια πλὴν καὶ ταπεινὰ ζητεῖ ἡ ὑπαρξίς μας,
 Καθὼς εἶν' ὀλιγώταται κ' αἱ χρεῖαι μας τῆς φύσεως.
 Εἰς τοῦτο, καὶ, συνίσταται ἡ εὐχὴν τοῦ βιώναι,
 Αἱ κῆρια ἀνάγκαι σου νὰ εἴ ἑξαρκῶσι μόναι.
 Φρονίμως νὰ ἐπασχολῆς τῆ τῆς μικρᾶς σου κτήσεως.

Χωρὶς λοιπὸν νὰ πίνωμεν πλενεξίας κώμεια,
 Εἰς ὅσα μᾶς ἐχάρισεν ἡ εὐεργέτης Πρόνοια,
 Σιωπηλοὶ, εὐγνώμονες, εὐχάριστοι θὰ ζῶμεν.
 Διότι, ἂν καὶ ταπεινὴ ἡ ἰδιοκτησία μας,
 Ὅλην ἀς τὴν χαίρωμεθα, ἀφοῦ εἶναι ἴδια μας.
 Πῶς τὰς φευγούσας ὥρας μας εἰς μίστην νὰ σκορπῶμεν;

Κ' ἂν μᾶς πλακίονον συμφοραὶ, χρεῖα νὰ ὑποκλίνωμεν.
 Κ' ἂν μᾶς ἀρνούνται χάριτες, χρεῖα νὰ ὑπομείνωμεν.
 Κ' ἂν μᾶς προσφέρουν χάριτας, εὐθὺς εὐγνωμοσῶμεν.
 Φιλτάτη Χλόη μου! αὐτὸ φρονίμων εἶναι ἴδιον,
 Αὐτὸ εἶναι θυμίαμα καρδιακὸν, αἰτίον,
 Καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ὁσμὴ τοὺς οὐρανοὺς ἠδύνει.

Δὲν ἀπαιτοῦμεν ξενισμὸν ἔς τὴν γῆν πολυχρονίως,
 Διότι σπάνια γλυκὺς ὁ χιονώδης βίος.
 Ἄλλ' ὅταν ἐκπεραιωθῇ τὸ γήινον συμπόσιον,
 Ἐκ τῆς τραπέζης ἡσυχία τότε ἀς ἐγερθῶμεν.
 Ὡς τὰ τέκν' ἀς τὴν ἀφήσωμεν οὔτε δὲ νὰ φθονῶμεν
 Ὡς τοῦ οἴκου μας τὰ λείψανα τὸ ἔσχατόν μας γρόσιον.

Μὲ βήματα προσεκτικὰ, δεμένοι χεῖρι χερί,
 Οὕτω περνώμεν τὴν ζωὴν, ὅπου καὶ ἂν μᾶς φέρῃ
 Ἡ δίχρους τῆς ζωῆς ἰδός (χαρᾶς καὶ λύπης χρώματα).
 Καὶ τὰς ματαιίας τῆς σκηνᾶς φεύγοντες ἀδακρύτως,
 Ἀτάραχοι, ἀμέριμνοι, ἀφοβοί, ἀτρομήτως
 Τὸ χῶμά μας μιγνύομεν μὲ τῶν νεκρῶν τὰ χῶματα.

Κ' ἐν τούτοις ἡ Συνείδησις, πιστὴ μας φιληγάδα,
 Θὰ εἴδ' εἰς συνοδίαν μας ἔς τὴν ζοφερὰν κοιλάδα,
 Καὶ θὰ εὐφρανῇ δοῦ ψυχᾶς εἰς μέρος δυσανάβατον.
 Κ' ἂν δὲν ἦν ἄλλη κοίφισις ἐκτός ἀπὸ ἐκείνην,
 Ὡς Ἄγγελος εὐνοϊκὸς θὰ ψιθυρίσ' εἰρήνην.
 Θὰ μαλακώσῃ τὸν σκληρὸν ἐκείνον νεκροκράββατον.
 Μετάφρ. Ι. Ι. Σ.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ Ἄγγλος τελειώνει διατριβὴν τινα
 περὶ τῆς θρησκευτικῆς κλίσεως τῶν γυναικῶν μὲ τοὺς
 ἐφεξῆς λόγους.—Ἄν ὁ Χριστιανισμὸς ἠναγκάζετο νὰ
 φύγῃ ἀπὸ τὰ παλάτια τῶν μεγιστάνων, τὰς ἀκαδημίας
 τῶν φιλοσόφων, τὰς αὐλὰς τῶν νομοθετῶν, ἢ τὴν πλη-
 θύν τῶν πολυασχόλων, τὰς γυναικῆς ἠθέλαμεν εὐρεῖν
 ἔσχατον καὶ καθαρώτερον αὐτοῦ καταγῶγιον ὁ τελευ-
 ταῖος ναὸς τοῦ ἠθελεν εἰσθαι ἡ γυναικεῖα καρδία· τὸ
 τελευταῖον τοῦ ἀκροατήριον, τέκνα συνηγμένα περὶ τῶν
 γονάτων τῆς μητρὸς· τὸ δὲ τελευταῖον ἀφιέρωμα, ἡ κρῖ-
 φιος προσευχῆ, σιωπηλᾶς φεύγουσα ἐκ τῶν χειλέων αὐ-
 τῆς, καὶ μόνον εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ὑψίστου ἀκουομένη.

ΤΑ σημεῖα τοῦ καλοῦ ὕδατος εἶναι—ὅτι θερμαίνε-
 ται καὶ κρύνει γρήγορα· ὅτι τὸ μὲν θέρος εἶναι ψυχρὸν,
 τὸν δὲ χειμῶνα ὀλίγον τι ζεστόν· ὅτι, ἐὰν μία ρανὶς
 αὐτοῦ στεγνώσῃ ἐπὶ λευκοῦ ὑφάσματος, δὲν ἀφίνει τὸ
 παραμικρὸν στύμμα· καὶ ὅτι δὲν ἔχει οὔτε γεῦσιν, οὔτε
 ὁσμὴν. Τὰ γλυφὰ νερὰ κάμνουν τὸ δερμα τραχὺ, τὰ
 δὲ γλυκέα, λείον. Κρέας ἢ χόρτα βρασζόμενα εἰς γλυ-
 φὸν ὕδωρ δὲν γίνονται τρυφερά, καθὼς ὅταν βράσῃσι
 μέσα εἰς γλυκὺ.